

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 626/2022
16.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Капамацина, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 141/19 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 69/20 од 18.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојана Капамацина, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју К 141/19 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 69/20 од 18.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју К 141/19 од 25.11.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па му је изречена условна осуда тако што су му за свако од кривичних дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, претходно утврђене казне затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а затим утврђена јединствена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 (две) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о висини осталих трошкова кривичног поступка, које је такође обавезан да плати, бити донето посебно решење након прибављања података о истима.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 69/20 од 18.03.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бојан Капамацин због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине другостепену, а преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да обе побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом бранилац окривљеног, иако нумерички не означава, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да нема кривичних дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у радњама које су окривљеном стављене на терет, које су непрецизне у погледу тога коју службену дужност су предузимали оштећени у смислу прописа којим се уређују овлашћења на предузимање исте, а коју је окривљени омео својим боравком у објекту. Према наводима захтева поступање окривљеног критичном приликом није било подобно да омете полицијске службенике, који у конкретном случају нису ни обављали послове јавног реда и мира, обзиром да се према ставу браниоца „расветљавање прекршаја учињеног од стране окривљеног издавањем личне карте“, не може довести у везу са одржавањем јавног реда и мира.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“, број 6/2016 од 28.01.2016. године, са ступањем на снагу дана 05.02.2016. године) чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа дела у изреци побијане правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја два кривична дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени АА оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње

окривљеног (пружање активног физичког отпора цимањем тела, опирање и отимање у покушају да се истргне из руку полицијског службеника приликом покушаја његовог одвођења у просторије ПС Бечеј) као начин ометања на други начин полицијских службеника у вршењу службене дужности – расветљавање прекршаја који је учинио окривљени, који је одбио да покаже личну карту на захтев полицијског службеника, тако и субјективна обележја која се тичу способности окривљеног за урачунљивост и умишљаја са којим је извршио дело, а који укључује и свест о забрањености дела.

Поред тога, одредбом члана 30. Закона о полицији регулисана је „врста полицијских послова“ па је, између осталог, одредбом члана 30. став 3. тачка 3) као врста полицијских послова прописано откривање и расветљавање прекршаја и привредних преступа.

Дакле, према ставу Врховног касационог суда у изреци пресуде описана су сва битна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па тако и врста полицијских послова у којима су оштећени полицијски службеници ПС Бечеј ометани у смислу члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, при чему овај суд, а супротно наводима захтева налази, да за постојање предметног кривичног дела није неопходно да ометање буде везано за јавни ред и мир већ је потребно да буде у вези са вршењем службене дужности, што је овде случај.

Бранилац окривљеног у захтеву, без нумеричког означавања, указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводећи да је примењен закон који се не може применити, тиме што је окривљени оглашен кривим за дело за које из изреке правноснажне пресуде не произилазе обележја кривичног дела, на који начин наведену повреду везује искључиво за повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП о којој је напред било речи и за коју је овај суд нашао да је неосновано истакнута.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА неосновано указује, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић